

“Em va agradar la idea del llibreter apassionat per la literatura”

Mònica Batet (el Pont d'Armentera, Alt Camp, 1976), llicenciada en Filologia Catalana, publica a l'Editorial Empúries la seva primera novel·la, *L'habitació grisa*, XXV Premi Just M. Casero 2005.

—Heu situat l'acció en un poble imaginari, Mir, però em sembla que el poble no us interessa gaire, que el que més us interessa és fer una crònica familiar. És així?

—Sí.

—Per tant, aquest Mir no té cap tret especial, oi?

—No. És simplement l'espai de ficció que vaig escollir. De fet, no existeix. És ficció i ja està.

—Heu volgut parlar d'una família peculiar, marcada per uns fets excepcionals, o l'heu voguda corrent i representativa?

—És una família especial perquè té una llibreria i viu per la literatura. Una família amb diverses generacions de llibreters. Ho és perquè el seu món gira al voltant de la llibreria i de la literatura.

—Molts llibreters tenen una relació diguem-ne cínica o distanciada amb la literatura i són per damunt de tot botiguers, però els vostres són apassionats, porten la literatura a la sang. Per què els heu fet d'aquesta mena?

—Perquè m'agrada la idea aquesta del llibreter que té la llibreria perquè li agrada la literatura i vol promocionar-la, tot i que sóc conscient que n'hi ha molts d'aquests que dieu.

—Però sembla que s'hi apassionen massa...

—Sí, sembla que no tinguin vida més enllà de la literatura i el llibreter hi està tan ficat que no s'adona que la seva dona l'està enganyant ni tampoc veu res de sospitosos en el comportament de la dona, i això és perquè està immers en el món de la llibreria.

—Per tant, la novel·la planteja l'oposició literatura-vida?

—No m'ho he plantejat en aquests termes.

—Els vostres llibreters són més adults, més madurs, perquè són lectors?

—Sí, és clar. Llegeixen tres hores cada dia i estan al corrent de les novetats. Són gent molt culta.

—No hi ha un component d'esclavatge, d'empobriment, d'aquesta família, per la dependència a la tradició familiar?

Mònica Batet publica a l'Editorial Empúries la novel·la *L'habitació grisa*, Premi Just M. Casero.

—Sí, és clar. No veuen més enllà de la llibreria i per això la filla gran pateix un conflicte, perquè no s'hi vol estar i s'hi ha d'estar, a diferència dels homes, que estan encantats de ser-hi.

—La novel·la es podria definir com la crònica d'una asfíxia familiar?

—Sí. D'una asfíxia. Cap al final sí, evidentment. A la segona part. Perquè a la primera descriu una visió idíl·lica de la llibreria, amb actes culturals i presentacions, i és a la segona part quan comencen a anar tots malament, però més que per la llibreria, pels personatges, perquè la llibreria continua funcionant bé.

—Veig que introduïu discussions literàries en les converses familiars. Com a part de la trama o perquè volíeu que la novel·la fos també una novel·la d'idees?

—Per les dues coses.

—La contracoberta diu que heu begut de Mercè Rodoreda. Què li heu pres?

—No ho sé. És un dels autors de qui m'agrada el ritme narratiu de la frase. Perquè pot ser llegida en

veu alta, i penso que això és molt important. I em vaig fixar en això.

—Observo que combineu la frase perfilada estilísticament amb la frase neutra, informativa, sense cap estil marcat. En sou conscient?

—Sí, és clar. Amb el temps m'agradaria tendir al primer tipus de frase. Suposo que amb el temps ho podré aconseguir.

—Des de les primeres línies feu aparèixer diversos personatges, amb una mare morta entremig. I el lector ha de fer l'esforç mental de saber quina relació tenen entre elles. Ja volíeu que el lector fes aquesta immersió, en comptes d'anar a poc a poc, donant sempre la mà al lector?

—Sí, volia això. També sé que era un risc que corria. Un dels dos lectors de la meua confiança ja em va dir que donava massa informació en el primer capítol abans de començar amb el relat cronològic. Hi ha un lector que llegirà el primer capítol i el desmotivarà completament. Està clar que el risc hi és.

Lluís Bonada